

Иван Вазов

И тя кат тебе беше красна...

И тя кат тебе беше красна,
игрива, ветрена и нежна,
с косица златна, с шия снежна
и със цалувка сладострастна;

и тя кат тебе беше жива
и поглед фърляше небесни
и бълбеше слова несвесни
на моята любов щастлива.

И тя тъй знайше да се въси,
да се милува и да пее,
от малко – горко да заплаче,
от нищо – лудо да се смее.

Ела ти в страстните обаятя,
о, хубавице златокоса,
любов и пламък, и проклятия
в сърце ми сбрани на едно са!

Ела ти, нимфо вероломна,
та в страст гореща като лава
поне на миг да си я спомна,
поне на миг да я забрава.

1883

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9729>]